

annars hade di min själ inte skjutit nåt. Så sa bergsingenjör Eriksson: Det var en dräpande kritik! Ja, Fogelberg skjuter bra. Ja, där är många såna minnen.

Min gamle far, det var ett allmänt talesätt ibland herrarna sen. Denne grevens farfars far hade bjudit ner tio hovjägmästare på jakt. Dom hade klappjakt och där var ju inte så gott att vara svensk hare på den tiden. Så stod baron Sigvard nere på och så stod herrarna längs Borravallen. Så skulle vi driva emot Borravallen. Så stod baron Sigvard nere på järnvägen, grevens son. Och där blev en sjujåkla salut på desse här hovjägmästarna! Så kom klapparna fram. Så kom far ner till baron Sigvard. Där var ju inte att hämta nåt vilt opp. Så sa baronen: Hur mycket blev där? – Tio hovjägmästare, trettioen skott och en hare, fy fan! Den måtte han dra många gånger.

Nå. Var där en ryttmästare Stiernswård på Havgård. Han och far di trättes, kiva, alltid men var lika goda vänner för det. Så tog vi till en mosse som di kalla för och där sköt di två rävar. Och det var upp till Havgård's gräns. /Buller när någon kommer in i rummet./ Så på klappjakten, ryttmästaren han la iväg bara precis upp till hanses gräns. Så kom greven och herrarna och jag kom också med dom. Och far han sprang, gav sig på drift efter ryttmästaren Den han skala iväg. Så sa greven: Nu ska vi min själ höra vad Ola han säger till Erik. – Nja, sa far, ryttmästaren stanna inte. – Vad jävelen krymmer (?) Ola för?

Band 5

Det var när änderna var lovliga den 11 juli. Varje år kom dåvarande kronprinsen ner då Det var 1896. Han började sin jakt då på Börringe. Så skulle där jagas

änder. Så kom han till Skabersjö den 11 och då jaga di i Yddingesjön. Dan därpå jaga di i Fjällfotasjön och där hade Skabersjö halva sjön och Börringe hade halva sjön. Och så åt vi lunch på Ebbesjö. Så jaga vi på Börringesidan på förmiddagen och så Skabersjösidan på eftermiddagen. Men där blev aldrig så mycket på Skabersjösidan. Den siste gången vi var där och jaga då var greve Tage död och Otto Thott han var greve då. Och då hade vi fått trettioåtta ändor på Börringesidan. Så åt vi lunch. Och så fick vi summa en fattig and på hela Skabersjösidan räknat ifrån och ner till Sjölund! Så sa jag till greven när jakten var slut: Börringe

Jo, sen jaga vi då i Börringesjön tredje dan. Och sista gången han var där nere på andjakt så hade vi åttio ändor den dan på Klosterviken och Storsjön. Men så innan då jakten börja så skulle där först skäras skottgator i vassarna. Och sen skulle där läggas landgångar där herrarna inte kunde stå på land. Och där var till exempel i Klosterviken där måtte läggas ut landgångar och pålas ner. Omkring fyra hundra meter ifrån land som skulle huggas. Och så pålas sen och så läggas två bräddor i bredd som de kunde gå på. Och så för ända så skulle där läggas en plattform med en stol och fotstöd. En plattform som di satt på. Och så skulle det kamoufleras med grenar med löv på. Det satte vi dit dan innan jakten var. Och sen skulle skottgatan skäras. Den var ungefär nere vid där di satt fyra fem alnar bred men så uppe vid där var ju en tio femton alnar, kanske mer bred. Man skar skottgatan precis som en tratt räknat ifrån där skytten satt. Och så fick den inte skäras ren utan där skulle stå ett vasstrå här och där i gatan. För var gatan rent klar så dök änderna under. Och det var mest ällingar som simma, det var högst ett fåtal styck ändor vi sköt då. Och så gamla ruggare. Om man ser en ruggare komma, en andrick som di kallar dom, så kommer di inte med mer än nästan halva huvudet över vattnet, så djupt går di. Och di ser ju ganska ska..... ut. Så det var inte många flyg.... vi sköt där.

Så var det under det sista världskriget. Var på en kungajakt och åt lunch på Ebbesjö. Och så stod vi nere vid Sjölund där gränsen till Skabersjö och

Börringe går ihopa. Och där kom grevens bror baron Lave först. Vi stod och prata. Jag hade en hund som hette Ripp, en strävhaarig forsthund, en mycket duktig hund. Men skal som själve hin var han. Han stal allting mellan himmel och jord han kunde komma över. Inte av brist för föda men det var medfött. Så stod jag och prata med baron Lave innan Och prata om hans bravader. Och så åt vi ju lunch uppe vid Ebbesjö och herrarna åt nere i askallén. Och det var ju i den allra värsta kristiden och ont om mat var här. Och greven hade en halv edamerost med sig på lunchen som han dukade upp. Och när vi då skulle gå ner efter lunchen till Stenudden som den kallas, där båtarna låg, så Ripp han låg ute på gräsplanen och tuggade på något. Så sa greven till mig: Vad fan är det Ripp har? Jag kalla på han: Ripp! Kom hit! Han hade hälften av edamerosten i käften. Och omkring munnen. Så sa jag: Den osten --- – Ja, ja. Det är min själ inte nåt. Och så kommer betjänten springandes: Greve, greve! Hunden har tagit grevens ost! – För fan i våld, kalla hit han! Jag kalla på Ripp. Och osten var tuggad och sölig. Och betjänten fick osten. Sen var det stående när vi hade jaktluncher, när herrarna var med, den unge grevens umgängesvännar, så var där alltid: Hör du Corfitz, har du mer av hunnaosten i år? Och vilken syn på Ripp. Så till slut sa greven till mig: Du får fantamej sälja hunden. Du får han. Greven hade ju gett trehundra kronor för han av ryttmästare Stiernswård. Och då var inte hunden dresserad. Så jag sålde han till min bror Gyllensköld på vällen. Och så blev jag av med den.

----blev enörad. Så var jag uppe på Österskog och skulle skjuta kaniner. Och jag hade sluppit illern ner där, stora gryt i Rabbakullarna (?). Och Ripp han satt bakom mig. Och en kanin for ut. Och precis som jag skulle trycka skottet så låg Ripp i skottlinjen. Han for åstad efter han.. Och det small och Ripp han välte på ändan femton tjugo Så tänkte jag: Milda Jesus, nu sköt jag väl han mitt i nacken. Men skottet hade tatt precis så där var ett hål genom ena örat, stort som en femöring. Så var där en mägergrav och jag ner och tvätta av och

syna hålet och tvätta det. Och sen gick vi upp. Sen så leta upp kaninen, den hade krypt in och satt sig under en trärot så jag fick slå ihjäl han där. Så tänkte jag: Hur fasen ska detta spöka av när man kommer hem? Far levde ju. Men jag tog ner till lagården (?). Där låg en fårasax. Och så jämna jag stumparna, klippte av och jämna hålet. Kom jag hem, tänkte jag:
..... Så sa far: Hur fan ser hunden ut?! – Ja, han slogs med prästgårdens hund och den han bet örat i trasor på han så jag måtte köra upp till lagårn och få en sax och jämna det med. Och den bluffen gick! Där gick han med ett och ett halvt öra.

Så en gång så var jag med han nere på Kullebo och där var jag inne hos Erik, Anders Perssons bror. Där skulle drickas kaffekask. Och vi hörde ett jäkla larm uppe på vinden. Så sa jag: Vad har du uppe på vinden? – Ja, där är inte nåt man kan stjäla, sa han, för där är inte utan bröd. Så skulle vi gå upp och titta. Så gick trappan rakt upp ifrån golv till golv. Vad skådar inte vårt norra öga?! Ripp kommer baklänges och hade ett stortbröd i käften. Han våga inte gå före med det. Sen så gick vi in och fortsatte pokuleranden. Och så var där lågt till spisskammarfönstret och där stod ett fat med stora köttbullar. Ja, när vi kom ut så hade han ätit upp alla köttbullarna i stället för bröet. Han stal och

Så var jag uppe hos prosten Wessberg. Det var när far var död. Han bodde ju uppe i Lemmeströ. Så medan jag prata med han så hörde vi ett jäkla rumsterande uppe på vinden. Så sa prosten: Har Fogelberg någon hund med sig? – Ja, det har jag. – Han är visst uppe på vinden. Men där är ingenting han kan stjäla. Ripp kom slokörad tillbaka, i prästatjället.

Så en gång när jag var uppe på gården, kom med vilt, så gick jag in i köket och lämna viltet. Så stod jag och prata med mamsellen i kökstrappan till vaskaköket. Där kommer Ripp. Hade en halv skinka i munnen, rökt skinka, och han trängde sig mellan mamsellen och mej och skulle ut med den. Jag tog ju hunden då och

leverera av skinkan. Och vi fortsatte prata. Då tog han den andra stora ingången in och stal grevens middagsstek i stället.

Så en gång hade jag levererat, patron Beckman han hade köpt sex harar. Det var på en klappjakt jag var med om hararna och lämna dom. Och så kom Beckman. Han var på Kom han opp och fick fatt i mej. – Jag har blitt av med hararna. hade lagt dom i en säck på trappan. Han skulle skänka dom till stan, till Malmö, till sina goda vänner. När vi titta så var Ripp, han hade fått fatt i påsen, och där gick han baklänges och asa påsen med sig. Han hade de sex hararna i påsen, han skulle begrava dom i stillhet. Jaa.

Så en gång på en kungajakt. Den gamle kungen var kronprins då. Han hade en överstelöjtnant med sig, nå han var löjtnant, baron Banér. En fin herre klädd i monokel. Så när jag var på då var han skott..... Kungen han rodde ju båt utanom, och kronprinsen. Och då, det var precis som han var fast. Di fick stå på land. Så var där fast mark. Jag kom ju inte med, men jag hade satt en varningslapp, men den hade inte den här Banér sett. Kommer och åker ner ända upp till örenen i den här sura dyngan. Kommer opp, svärande kavlar sig i land. Bössan var full med dy. Så skulle han åka med jägare Jönsson i ekan sen. Han måtte in mej, ta varenda lase av och sköjde han i sjön Han fick skölja skiten av sej. Ja många såna historier.

Så var där en di kalla för Frans Sjöholm. Han hade varit skogsvaktare en gång i Slätteröd men så gick han vid tegelbruket. Han var periodsupare. Han bodde där uppe mittför där Slupski bor, där vägen går ner. Ett litet hus som låg till vänster om vägen. Så hade han en kumpan med sig när det skulle vara auktion inne på Häckeberga. Kom han ner, han hette Jöns Persson, kom han ner till den och så sa han: Hör du Jöns, ska vi gå på auktion idag?. – Nja. Fick di förmaning av Jöns Perssons käring. Frans Sjöholm var änkeman. Och så trava di åstad på auktionen på Häckeberga. Och där var två tattare. Di sålde brännvin. Den ene hade fyrastyvers kakor med sig och sålde. Di fick en kaka till var sup. Den andre hade inte nåt. Och den som hade kakorna med sig han blev av med sin sprit. Så

blev auktionen slut så sa Frans Sjöholm till kumpanen: Hör du bäste bror, ska vi inte ha en sup till idag? – Jo. Så gick han först ner till den andre som hade utsålt. Ja där var inte nåt. Gick han upp: Hör du bäste bror, han hade inte nån. Men den andre har visst. – Ja, gå du ner till den då. Ja, han gick ner: Jag ska ha ett stop brännvin. – Nä, har du inte köpt av mig förr behöver du inte ha nåt nu. – Jaså, jaha. Så gick han upp till kumpanen och så sa han: Hör du bäste bror, han ville inte sälja mig nånting. – Gå ner och slå han på skallen! Och Frans han tog en bra knölpåk i en risbunke och gick ner: Hör du, bäste bror, vill du inte sälja en sup till mig? – Nä. Pang! Mitt på skalpen på tattaren och den han opp och iväg. Kaggen blev kvar, den fick han inte med sig. Den tog Frans under rocken. Så kommer han opp: Hör du bäste bror, nu har jag hela kaggen. Ja, så trava di hem. Så skulle di in till Frans. Och där fortsattes pokulerandet så Frans han blev under bordet. Och så gick jag hem, sa Jöns Persson. Om morgonen så vaknade jag. Jag låg i kammaren. Vaknade av ett sabla rabalder ute i farstun. Så när jag titta, dörren stod på glänt, så kunde jag se där var Frans Sjöholm. Han var klädd i en gammal grön bonjour, mollskinnsbyxor och träskor. Di var fullla av boss och det var strött över alla håll och kanter. Så sa han: Är Jöns hemma idag? – Nä!

Hur ser du förresten ut?! – Ja, jag trillade ner i den här förbaskade mägerlgraven, sa han, när jag skulle gå hit. Men vill du låna mig en spegel och en kam ska jag snygga opp mig lite. Är inte Jöns hemma? – Nä, det är han visst inte. Men när han stod och spegla sig och kamma sig så fick han se i spegeln att Jöns han låg i kammaren: God dag på dig, bäste bror, nu ska vi ha oss en. Och där togs ju flaskesupar. Och så hade han en liter i var baklomma på den härna bonjouren. Ja, så steg ju Jöns opp småningom och gick. Hade ju svårt att gå med Frans, var ju bakrus ochfull. – A mor, vi kan få lite frukost, sa Jöns. inte tatt så mycket. Jag ska gå i kyrkan sen. Ja, hon tyckte att behövde hon inte göra så mycket av det utan hon stekte panntofflor och satte dom på en trefot på bordet. Så skulle di äta ur pannejärnet. Och där inmundigas ju stora supar. Fast Jöns han tog inte så mycket. Men till slut så kunde inte Frans ramma

några panntofflor med kniven utan så tog han så med tre fingrar på pannejärnet för att stoppa i munnen. Men så tog han lika mycket utanom bland sotet. Och han såg ju ut värre än hin i synen. – Frans, nu ska jag klä mig för att gå till kyrkan. – Då ska fantamej jag följa med. Jag ska gå och hälsa på min bror. Han är ju jägare på Havgård. Det var Karl Sjöholm. Jaha. Så gick ju Frans flaskhalsarna di slog ihop när han gick. Han hade dom i baklomman på bonjouren. Kom di upp vid kyrkan så sa Jöns: Ja, nu ska jag gå in här. – Ja, jag ska fortsätta bort till min bror. Så gick Jöns in genom den vänstra kyrkogrinden. Och gick in och jag satte mig ända framme i klockarbänken vid altaret. Rätt som det var började församlingen att fnissa. Skulle jag titta och där stegar Frans in i kyrkan. Han har gått in genom södergrinden. Och flaskehalsarna di skramla i baklommorna på han. i kyrkan. Han tittade och jag gjorde mig så liten jag kunde, sa Jöns. Men han fick syn på mig. – God dag igen bäste bror! Och kom in i bänken. – Nu ska vi ha oss en. Och han fick opp flaskan men jag vill ju inte ha nåt. Så började klockaren spela ingångspsalmen för att till dämpa. Så sa Frans: Tyst! Vad är det för en di tar? Jo, det är den /sjunger/: Det viskar uti den stilla dalen, vi viskar där. Så kom kyrkovaktmästaren in. Hermin (?) det var en liten skräddare. Sup i helvete, karlafan, ingen skräddare rycker mig, sa Frans. Men så fick vi asat ut han, så fick han böta tjugofem kronor för kyrkbuller. Det är verklig sanning.

Där var en lantbrukare som hette Jeppa Karlsson. Han hade kommit på obestånd. Och så var det på den tiden då alla som inte kunde klara sig skulle gå ner till gården och jobba. Gamla gubbar på sjuttio år och di hade sextiofem åren Krokeda och besvärliga var di, var ju uppslitna. Och så Jeppa Karlsson, det var en lång ramper karl. När han då kom på obestånd så skulle han gå ner i trädgården till Eriksson och jobba där. Och så skulle di gräva i trädgården, det var på våren. Och Jeppa han var lång och han grävde och vände upp med spaden men han slog inte itu nån jord eller plocka nån gräsrötter. Så kom Eriksson, sa han: Jeppa Karlsson ska buga sig ner och plocka upp gräsrötterna. Jeppa svara

inte. Eriksson var där tre gånger. Jeppa grävde men han slog inte något itu och plocka gräsrötter upp. Så på morgonen så kom Eriksson: Jeppa Karlsson ska gå med opp till greven på kontoret klockan tio. Jaha. Jeppa Karlsson kom ner klockan tio på kontoret. Det var denne grevens farfars far som levde då. Så sa han: Gomorron Jeppa Karlsson. – Gomorron gomorron gommorron, nådig herr greve. – Jag har hört att Jeppa Karlsson inte kan buga sig ner och ta upp gräsrötterna. – Det kan jag min Gud och själ inte, nådig herr greve. – Varför det? Di andre gubbarna kan ju. – Ja, om di är vusta (?) till det. För knäna och hakan di går ihopa när di går. – Ja, då får Jeppa Karlsson gå till Ola. (Det var min far.) Sen gick han i skogen i många år.

Där var en gammal gubbe som gick hos far. Han hette Anders Magnusson. Vi kallade honom för Hövdingen. Så hade han en dotter som hette Sofia. Den blev gift med gårdsdrängen på Bellstorp (?). Så kom Anders Magnusson, han var ju så stor på det att han hade placerat sin dotter förmånligt gift. Så sa han: Min svärson, Svensson, det är djävulen och i min själ en bård karl. Han kan göra alla sorters snickeriarbeten på Han gör torpälar med! Det var höjdpunkten på Anders Magnussons snickerikunskaper! Det var ju tjuderpålar av trä. Han gör torpälar med!!! Gamle Anders Magnusson, han var fin.

..... Han var nere och servera på gården. Det var klart månasken och bra frost och klockan var åtta. På den tiden åt di middag halv fem på slottet. Och så hade skomakare Möller, han bodde nabo med far, han hade tre gesäller. Där var en som hette Larsson, han hade träben på sig. Han hade träben för det ena benet var förkrympt men så var där Och di skulle gå till det sista tåget vid stationen. Det var ju ett folknöje på den tiden, där samlades de milavis omkring och prata om kvällarna. Och far han kom. Så hörde han hur trion di kom ifrån Möllers. Man kunde höra träbenet ta-ta-ta-ta. Och nere vid iskällaren där stod en stor ek, där ställde far sej vid den. Och när di var mittför sa gav far upp ett sjujåkla vrål (härmar). Tyst! Halt! Helt om marsch! höra det här halta träbenet ta-ta-ta efter som det stötte i vägen. Så kom far opp, så

stod alla tre hjältarna ute på gården. – jävla bovar och banditer som sitter och lurar på folk. Har inte Fogelberg hört nåt? – Nä min själ, nä jag har inte hört nåt, sa far. – Jävla stationen.

Så satt min kusin och jag och Bror skogsvaktare, vi satt och passa 27-tummaren (?) vid Djurhagsgränsen ute vid Vidarp. Där hade di en halmstack och där satt vi och lyddes. Så kom Hans på Odelryd, numera auktionsförrättare och Hans' dräng, en dräng di hade. Di hade varit på biografen i Svedala. Och där stod di och prata, di skulle göra halt när di kom upp på backen och prata om hur många biografier di hade varit och sett på. Och så rätt som di stod så gav Johan upp ett jäkla illvrål: Iväg på cyklarna! Så hörde vi en röst, det var Hans som sa: Vad fan var det?! Ja min själ, många såna typer.

Där var en som hette Jöns Persson, han var styvfar till Oskar Mårtensson, den gamle kyrkovaktmästaren. Han hade sånt där Erik XIV-skägg, långt fint skägg delat i två delar. Och han var lite enfaldig av sig. Kom han till far en dag. Han gick och arbeta hos far. Så sa far: Fan, har du fått nya träskostövlar på dig, Jöns? – Ja, men i jävlar, di är inte vanntäta. – Di är ju nytjärade. – Ja, jag – Ja, jag ser det, sa far, men du skulle tjärat dom invändigt för jessu namn för annars blir dom ju inte vanntäta. Ja, Jöns Persson han gick. Om morgonen så kom han till far: Nu har jag tjärat dom innantill med. Tredje dan så kom han klädd i träskor. – Det var en sjujävlnas lögn, Fogelberg, small i mig! – Vadå? – Jo, jag skulle dra stövlarna av mig på kvällen när jag kom hem men jag kunde inte få av dom. Kärningen måtte skära av skaften. För det hade ju fäst vid.

Så stod en gång far och han och prata om mat. Stekta panntofflor det var det bästa Jöns Persson visste. – Men kärningen hon kan inte steka så det blir likt nånting. – Ja, hur gör hon då? – Jo, när fettet är på pannan så slänger hon panntofflor i den. Men di ska ju stötas itu. – Nja, men det lagar hon inte riktigt rätt, sa far. – Hur då? – Jo, nu ska du ha na till att mosa panntofflorna ihop i fettet och så när det så steker riktigt bra så ska du slå lite terpentin på järnet. Jöns

Persson kom hem på kvällen. Jaha, vad ska vi ha till kväll? – Ja, vi ska väl ha kålsoppa. – Nä, jag ska fan i mitt röda blod ha stekta panntofflor efter Fogelbergs recept. Jaha. Där blev stekt panntofflor. Fick han fatt i terpentinflaskan och slog en bra skvätt på. Då reste alla panntofflorna ur pannejärnet. Så på morgonen: Det var en sjujävla bluff Fogelberg sa till mig! – Vadå? – Jo, jag slog terpentin på pannejärnet, alla panntofflorna flög av järnet.

Så kom han en lördag. Jag jobba i skogen då, jag var inte mer än sexton år. Så när vi gick hem om lördan så sa han: Ikväll ska Oskar och Gustav, di ska ha bal där hemma. – Jaså, jaha det var ju roligt. Och så på morgonen när jag träffa han så sa jag: Nå, hur gick det med balen? – A det var fan i mitt röda en dålig bal! – Hur så? – Jo där var en som tog två kakor så där blev inte nån till mig.

Hans gamla mor hon bodde där nere mellan Danielssons och där Karl Andersson bodde, nedanom backen, nedanom ert gamla ställe. Och hon var död (?) och gubben han var ju över fyrtio år, alltså Jöns Persson. Så kom han om måndagmorgonen, så sa han: Nu fan i mitt röda är den gamla död. – Jaså. Är hon det? Ja hon var gammal. – Ja det var hon ju men .. Rätt som den gamle mannen gick så börja han att gråta. – Vad bölar Jöns Persson för? – Jag ska väl för fan ha en mor jag också så väl som alla andra, sa han. Så nästa söndag skulle käringen begravas. Så när di skulle köra upp med stassen så ville köra Och vi trättes för di ville köra om Havgård, norr om byn och visa stassen. Och köra om Studahavsvejen direkt till kyrkan. Och han hoppa av kärran och gick genvägen så han stod och tog emot dom vid kyrkogrinderna. Jöns Persson begravt sin gamla mor. – Ja, du kan tro att hon stod lik ute i huggehuset. Och på den tiden la di ju inte locket på kistan. Och råttejävlarna hade gått opp och bitet hela näsan av käringen. Och där var råtte..... så man kunde köra bägge armarna ner i det. käringen kommer till jorden.

..... Oskars styvfars mor. Så var där den lille slaktaren Anders Olsson. Han gick där ju och hjälpte till..... Ja, det

är en praktiskt duktig människa. Hon har ett söndagsöga och ett vardagsöga. Och det där vardagsögat, det ser hon så snålt med om dagen. Men när söndagen kommer så öppnar hon det andra och då skiner det som en sol över alltihop. Då är hon spendersam, sa gubben.

... vi sköt två tietaggare där och vi sköt fyra hjortar där påvången. Men det har du spelat in? – Ja.

...Han var hovjägmästare på den tiden. Han hade själv varit med och stiftat jaktlagen. /Hans: greve Thott ja?/ Ja, Tage Thott. Han blev överhovjägmästare sen. Så hade vi klappjakt uppe på Lemmeströ. Jag var ju inte med då men jag har hört pratas om det. Tog di Lagårdsbacken, där mittför Lagården, det som nu är nedhugget. Och där kom en sextaggare opp. Och först kom han opp på farbror Johan, stanna och farbror sikta på han men han sköt inte. Så kom han opp till baron Sigvard och stanna, men han sköt inte. Så kom han opp till Tage Thott. Och Pang! Och hjorten slapp rätt ner. Kom då far opp och så sa baron Sigvard: Jag tror Tage har en kronhjort och det är olaga tid. Baron Sigvard sa till han: Det är olaga tid! Du har själv varit med och stiftat lagen! Så kom far fram: Jaså greven fick bocken. – Bocken! Ja du satan! Så betalte han trehundra kronor till sockenkassan för att han skulle gå fri från åtal.

..... på Hybymossen. Jag gick bak på drevet och skulle skjuta vad som gick tillbaks. Det var ju under den allra dyraste förbudstiden, 1917– 18. Jag kom ... drevet så fick jag först en kronhjortskalv som låg och var död. Jag kände på honom, han var ju varm. Sa jag till klapparna Femton tjugo meter ifrån drevet där låg en hjortako, också varm. Kom jag ut till patron Holst. – Jag har min själ skjutit två stora råbockar! sa Holst. – Ja, di är alltför stora, patron. – Varför det? – Det är kronhjortar. – Ja, det var väl bra?! – Fan, di var ju fridlysta och så hade han skjutit dom med nummer fyras hagel! – Kors i jesse namn! Baron Sigvard stod upp till. – Holst har fantamej skjutit på flera kronhjortar! sa baronen. Så var där en baron Lave, farbror till greven. Han var häradshövding uppe i Skövde. Där var en kapten Romare med. Så gick jag förbi dom, så träffa

jag greven och far, di stod längre borta vid sidan. Så sa jag: Patron Holst har träffat flera kronhjortar. – Då får vi min själ kött i huset nu, sa greven. Så kom vi fram och så blev där ju diskussion. Holst han höll på att tappa hakan riktigt. Det var ju hans livs största vilt han hade skjutit på och så med nummer fyra hagel ska du tänka. När olyckan är framme kommer hon sällan ensam. Han kunde min själ sällan ramma ett rådjur annars. Så blev di överens om då att häradshövdingen han skulle ju inte anmäla han men kapten Romare skulle anmäla han. Och han blev ju anmäld och så fick han det beskedet av häradshövdingen att nu ska patron skriva på stämningen så slipper patron undan med femtio kronor. Så var länsman Scholander en god vän till både far och mig, i Östratorp, han skulle hålla auktion på det. Kronan skulle ha en del. Di fick fan icke, di skulle lösa in det av kronan. Och så skulle det säljas på offentlig auktion. Så fick kronan pengarna. Men det blev ju nån sorts tysthetsauktion. Så Holst han betalade femtio kronor, så fick han halva kalven. Och så fick far ett lån och länsman och greven di dela upp resten. Så där blev kött i huset.

När jag var på Hyby så var han brännerikontrollant där. Så skulle vi skjuta, passa på räv en kväll, trädgårdsmästaren och betjänten och jag. Och Scholander han var kammarskrivare på landskansliet och så var han brännerikontrollant. Mycket snäll och trevlig pojke var han. Och glad i fylle var han, whiskeygrogg om kvällarna..... kontorsflygeln som jag. Han skulle med. Så skulle vi ju gå in till trädgårdsmästaren och där träna..... så öva dom här kommer ingen länsman. Var fasen blir Scholander av? Jag får gå opp och titta efter han. Där stod Scholander. Utanom. Han stank värre än fanken. – O Fogelberg, jag har trillat ner i nåt surt! Så var där inte långt till den där Han hade gått ner ända upp till armarna. Stackars länsman! Och ett världens stank gjorde han. – A vad ska jag ta mej till, vad ska jag ta mej till?! – Där är inte annat att göra än att Scholander får ut i dammen. Där var en damm med vann i. Så gick jag efter

en kvast. Trädgårdsmästaren, betjanten och jag vi hade fått fatt i var sin kvast och så skrubgade vi länsmannen. Så klädde han av sig där och hotta ut stövlar, hela munderingen mitt på gården, på stenabroen. Jag gick upp till slottet Och där låg alla lumporna ute på broen. Och jag hade provmjölkning, så skulle ryktaren komma och kalla på mej. Så sa Scholander.....: Ta väck di där kläderna, för dom kan jag inte ha mer. Nä det förvånade mej inte. Till och med stövlarna var fulla med skit. Så kom Nils Jönsson och kalla på mej en morgon, halv fem. – Fogelberg, där ligger ett par stövlar och en hel kostym ute på gården. Det luktar lite. Vems är det? – Ja det är Scholanders. Vill Nils Jönsson ha dom? – Ja får jag dom? – Ja. Han tog lumporna med sej så blev det min själ högtidsdräkt för han! Jag har ju tvättat dom, sa han. Och så reste Scholander till Malmö på middagen och ekiperade sej i fullständig jägarutrustning med nya stövlar och jaktkostym och jägarhatt. Så var där alltid nåt gott med sej.

..... på Börringe, Rosberg, han hade en piga som hette Hulda. Och där var kusk som hade gått och förälskat sej i henne. Så hade hon sitt rum uppe på Rosbergs och där brukade den här, Levin hette kusken, komma och stå och hängla om kvällarna. Och så hade Rosberg en slasketunna ifrån köket, det var en sån där stor jäkla vintunna, den var ju full med dynga och skit. Och där var ett lock över. Levin han står och hänglar och öppnar för pigan, hon var förbjuden att gå ut. – han står där och hänglar om kvällarna, man kan inte få sova. – min själ inte farligt, sa han till han, vi tar fantamej och knäcker locket. Var jag upp hos Rosberg, så satt vi och titta på när Levin kommer. Kurtisen skulle ske fönstervägen och han klev upp på tunnan gick ner..... Och sen bar det av för fulla muggar ute på gården. Han stank ju av bara hin! Kärleken tog slut bums! Det blev ingen fönsterkurtis mer. Jaa den Rosberg.

Förvaltare Håkansson, baron Sigvard och baron Lave och häradshövdingen di var ute och åkte. Di var på jakt. Så var där en kusk som hette Lille Lars. Man

kalla han för Lille Lars, en liten karl. Körde vi nerför Sallerupsvägen, du vet mitt för Klockaregården där var ju dåligt på den tiden. Och vagnen hälla. Så sa förvaltare Håkansson, han sa till far: Ola, Ola, det lutar, det lutar. – Ja, jag känner det, sa far. Så hälla det igen, så sa han: Ola, Ola, nu lutar det igen! – Ja denne gången var det inte jag, sa Lille Lars.

... en gammal bakugn som vi elda med, vi elda med torv. Och så tog vi in en hel del gröna kastanjer en gång och hotta in i spisen. Och rätt vad det var blev det en sjujäkla smäll i kakelugnen. Och Svensson, kallade di han för, han skulle hän och titta i spisen. Så fick han hela svärmen kastanjer om öronen på sej. Så tänkte jag, kakelugnen var sprucken på sidan, vi satt ju tio stycken i bänkar och så var där sådana där remmar som di har till. Jag hade knyckt ett paket krut ifrån far. Jag fylla hela rännan med krut och så var bänken mitt för kakelugnen. Så hade vi svavelstickor på den tiden, då fanns där inga andra. Jag satt överst. Satt vi och läste. en sticka. Sssshjhhh (ljud). Där blev ett sjujäkla rökmoln mitt för kakelugnen. Jösses! Där blev förhör och allt ja. Ja ugnen var ju sprucken och så. Vi fick två dagars tjänstledighet men där blev ny kakelugn.

Så satt, det var Amalias syster, hon satt mittför mej. Jag hade träskor på den tiden. Och jag Så brukade man sitta och hänga ute med stussen

Band 6